

Meddig pénzeljük még az Európai Uniót?

A közhiedelemmel ellentétben a számok azt mutatják, hogy Magyarország támogatja az Európai Uniót, és nem fordítva. Ezért teljességgel megalapozatlan az EU részéről minden olyan törekvés, amely azt célozza, hogy csatlakozásunk után kisebb arányban részesüljünk bármilyen támogatásból, mint amennyi a mostani tagországoknak jár majd akkor.

Magyarország 1990-re nemzetközi szinten elérte azt, hogy az ipari termékek terén (néhány érzékeny cikket, pl. a textilt kivéve) gyakorlatilag fejlődő országgént kezeljék, vagyis a magyar ipari termékekre az Egyesült Államok, Kanada és az EU tagországai nem vetettek ki vámot. Magyarország azonban megvámolhatta és meg is vámolta az ezekből az országokból származó ipari termékeket. Az elbírálás alapja az volt, hogy a gazdasági fejlettség szintje Magyarországon jóval alacsonyabb volt, mint az említett országokban. Ez a különbség az elmúlt évtizedben tovább növekedett, ugyanis Magyarország bruttó hazai terméke (GDP) csak 2000-ben érte el az 1990. évi szintet, tehát gazdasági fejlettsége 2000-re további 10 évvel maradt el az iparilag fejlett országokhoz képest. (Természetesen tudjuk, hogy a helyzet ennél bonyolultabb, hiszen a gazdaság szerkezetében számottevő változás, főleg korszerűsödés történt. Ez azonban állításunkat nem kérdőjelezi meg, hiszen ugyanakkor az iparilag fejlett államok még nagyobb léptékben korszerűsítették gazdaságukat.)

Az Európai Unió a csatlakozás egyik feltételül szabta, hogy Magyarországnak le kell építenie az EU-ból származó ipari termékekre kivetett vámot, és 2001-től már semmiféle ilyen vámot nem vethet ki – mintha gazdaságilag már egyenlő fejlettségi szinten lennénk. Tehát az elbírálás egyenlő lett, jóllehet a gazdasági fejlettség szintje közötti különbség az elmúlt 10 év alatt tovább nőtt. Ráadásul a célt, vagyis a belépés időpontját és ezzel a kilátásba helyezett támogatást az EU egyre távolabbra tolta, és a támogatás remélt összegét is folyamatosan apasztja.

A helyzetet tovább rontja, hogy az EU-val történt megállapodás alapján Magyarország köteles kivetni a FAK országaiból származó, főleg nyersanyagjellegű importra. Ez önmagában még előnyös is lenne, hiszen a vámok a magyar költségvetés bevételeit növelnék. Azonban a valóságban az EU-beli cégek különféle pénzügyi műveletekkel ellensúlyozni

tudták ezt a terhet, és így elérték, hogy az áru többnyire EU-beliként – például osztrák kereskedőkön keresztül, „átcsomagolva”, osztrák áruként – vámmentesen érkezik hozzánk. Ugyanakkor Ausztria és más EU-beli országok a saját áruikkal ellentételezik ezt az importjukat. Ezzel az ún. közvetítői kereskedelemmel, amit az utóbbi években dinamikus módon növeltek, az EU-országok cégei gyakorlatilag elvették Magyarország fejlődő országbeli és volt KGST-piacainak jelentős részét. Az onnan érkező termékek most az EU-országok cégein keresztül, gyakran fizikailag is tőbblettutát téve jönnek a magyar piacra, jelentős tőbbletköltséget és környezeti terhelést okozva. Legjobb példa erre az orosz földgáz importja, melynek egy része Szlovákián és Ausztrián körbeszállítva nyugatról érkezik Magyarországra, és ellenértékét az orosz fél osztrák árukban kapja meg. (Ráadásul a körbeszállítás költségét is a magyar fogyasztóval fizettetik meg, és mindez még felesleges környezetterheléssel is jár.)

Az EU-ból származó importot tekintve a vám- és a hozzá kapcsolódó áfa-bevételek összege az 1994. évi szinthez viszonyítva 1995 és 2000 között 8,3 milliárd euróval csökkent (ebből csak 2000-ben 1,6 milliárd euróval), tehát ilyen összegű költségvetési bevételtől estünk el az említett időszakban. Ezt a kiesett bevételt a hazai gazdaság és lakosság terhelésével (adók, járulékok növelése, juttatások elvonása) kellett folyamatosan ellentételezni, és így az import versenyképessége durván számolva kétszeresével (2000-ben például 3,2 milliárd euróval, azaz 800 milliárd forinttal) javult a hazai termeléssel szemben. Ez a tény is hozzájárult ahhoz, hogy a hazai munkaképes lakosság foglalkoztatottsági szintje rendkívül alacsonyra süllyedt, és kisebb ingadozásokkal jelenleg is ott van.

Fontos tudnunk, hogy az EU-val szemben az Egyesült Államok egyes magyar termékekre egyoldalúan nyújtott és nyújt továbbra is vámkedvezményt.

Megjegyezzük, hogy az EU-hoz csatlakozni kívánó összes országot a fentebb ismertetett okok miatt sújtó kár összegét – diplomáciai körökből származó értesülésünk szerint – évi 20 milliárd euróra becsülik. A magyar adatok kivetítésével hasonló nagyságrend következtethető ki.

Magyarország jelentős támogatást nyújtott az EU-nak a délszláv háború során. A nagyrészt az EU követelésére

bevezetett embargó, csakúgy, mint maga a háború, gazdaságilag a volt jugoszláv tagállamokon kívül Magyarországot sújtotta a legnagyobb mértékben. Ezen károk összegének becslésére több számítás készült, az eredmények középértéke mintegy 3 milliárd euró. Az embargó bevezetésekor az EU illetékesei szóbeli ígéretet tettek arra, hogy valamilyen módon kártalanítanak majd bennünket, erre azonban eddig semmilyen konkrét összeget nem említettek, illetve „elfelejtettek” visszatérni a témára.

A Magyar Országgyűlés 1991-ben törvényt fogadott el arról, hogy a külföldi tehergépjárművekre díjat kell kivetni: tonna-kilométerenként 3 forintot. Az Európai Közösség rendkívül erőteljes nyomást gyakorolt az akkori magyar kormányra, hogy a díj alól mentességet élvezzenek az EU fuvarozói, illetve az EU-val kapcsolatos közúti áruszállítás. Ennek hatására a magyar kormány meghátrált, és jelenleg már a hazánkban közlekedő külföldi tehergépjárművek 95 százaléka nem fizeti ezt a díjat. Bár az EU annak idején csekély ellentételezésként írásba adta, hogy a díjat a forint/ECU árfolyam változásának megfelelően reálértéken szinten tarthatjuk, az EU hathatós nyomásgyakorlása következtében ez sem következett be. (Sőt, 2001-ben olyan újabb megállapodást kellett aláírunk, amely még tovább növelte a kedvezmények mértékét.) Számításaink szerint mindennek következményeképpen 1992 és 2001 között a külföldi kamionok összesen 2,7 milliárd euró (közel 700 milliárd forint) díj megfizetésétől mentesültek, viszont ennél nagyobb kárt okoztak országunk környezetében és infrastruktúrájában. Felvethető, hogy a magyar közúti fuvarozók mindennek ellentételezésként szintén kapnak kedvezményeket az EU országaiban. Ez igaz, azonban a magyar fuvarozóknak nyújtott kedvezmény becsléseink szerint a felét sem teszi ki annak, amit a külföldiek kapnak nálunk. Továbbá mélységesen erkölcsstelennek és a piacgazdaság elveivel gyökeresen ellentétesnek tartjuk, hogy az EU-beli fuvarozók által előidézett károkat nagyrészt a magyar adófizetők, míg a magyarok által előidézetteket az EU adófizetői fedezik, ahelyett hogy az EU egyik alapelve, „a szennyező fizet” elv alapján a költségeket az okozók fizetnék meg.

Legutóbb az EU arra kötelezett bennünket, hogy országos közútjaink megengedett tengelyterhelését 11,5 tonnára emeljük a jelenlegi 10 tonnára

val szemben. Ez az intézkedés – amennyiben a gyakorlatban is megvalósul – a magyar adófizetőknek több mint 300 milliárd forintjába kerül majd, miközben a közúton közlekedők csupán néhány tízezrelékének az érdekeit szolgálja, és ezen belül is elsősorban az EU-beli fuvarozóké, sőt azon belül is csak igen kis hányadukét.

A fuvarozók részére kikövetelt kedvezmények az EU számára az olcsóbb külkereskedelem elérését szolgálta, vagyis a keleti piacok könnyebb meghódítását.

Végezetül hasonlítsuk össze a fenti számokat az EU-tól kapott támogatással (PHARE, ISPA stb.). Ez utóbbi teljes összege 1991 és 2001 között

mintegy 1 milliárd euróra (250 milliárd forint) tehető. Ráadásul ezen összeg nagy részét olyan feltételekkel nyújtják, hogy annak még a kötelező magyar része is az EU-beli vállalatokat és szakértőket gazdagítja.

Pavics Lázár

A szerző a Levegő Munkacsoport szakértője.

Forrás: Magyar Nemzet, 2002. március 2.

Kell-e nekünk az Európai Unió?

Szinte naponta halljuk „bölcös” politikusainktól, hogy az Európai Unióba belépésünk szükséges voltát nem lehet megkérdőjelezni, mert az egyértelműen, vitathatatlanul üdvös az ország, s annak minden lakója számára.

Megtanulhattuk, hogy akkor járunk el helyesen, ha minimum kételkedve fogadunk minden ilyen kijelentést, s a nagy hangerővel súlykolt belépést pártoló szlogenekkel szemben higgadtan megfogalmazzuk ellenérveinket, hangot adunk aggályainknak, mert a politika fölötti civil kontroll csak így érvényesülhet.

Vállalva tehát a nemzet- és hazaelenességgel, valamint a hozzá nem értéssel való megrágalmaztatás ódiúmát (tudva, hogy a „hozzáértő” politikusok mennyi vért, verítéket és könnyet okoztak az elmúlt évszázadokban az emberiségnek), sorakoztasunk fel néhányat a belépés ellen szóló érvek közül.

1. Az Európai Unió mint integrációs szervezet gazdasági unió, s ilyenként nem jótékonyági szervezet, hanem egy olyan tömörülés, amelyben a neoliberais piacgazdaság törvényei, normái érvényesülnek (a nemzeti piacok teljes felszabadítása, a maximális profitra törekvés, a nemzetek fölötti vállalatok érdekeinek tökéletes kiszolgálása), így azok az osztársadalmi érdekek figyelembe vételével működő, kulcsfontosságú hazai vállalatok sem maradhatnak sokáig talpon, amelyek a közlekedés, a kutatás és az energiaszektor területén eddig elkerülték a soknemzetiségű óriáscégek mohó száját.

2. Valószínűsíthető, hogy a belépést követő rövid időn belül az árak uniós szintre emelkednek, a bérek növekedése viszont – a gazdaság nem megfelelő teljesítményére való hivatkozással – el fog maradni ettől.

3. Az ismertté vált direktívák szerint a magyar mezőgazdaságra sem vár nagy jövő: az Unió az új belépőknek a jelenlegi tagok számára nyújtott agrártámogatásnak csak 25%-át kívánja nyújtani, ami kevés a felzárkózáshoz, így a magyar ter-

melők tömeges tönkremeneteléhez, a magyar termőföld idegen kézre kerüléséhez fog vezetni.

Az értékes, csak ránk jellemző hungaricumok előállítás helyett a nagybirtokokon megvalósuló olcsó tömegtermelést kívánják ránk kiosztani az EU vezetői.

4. Elgondolkodtató az a tény is, hogy belépés esetén az ország életét érintő döntések kb. 70%-át az országot nem ismerő, Brüsszelben székelő eurobürokraták fogják meghozni.

5. Minden jel szerint a 10 új belépő csak másodrendű tagországnak fog számítani, amit az is bizonyít, hogy munkavállalóik a jelenlegi tagok területén csak sok éves átmeneti időszak után vállalhatnak korlátozás nélkül munkát.

6. A leendő új uniós határ a vízumkötelezettség miatt meg fogja nehezíteni a kapcsolattartást a határon túli magyarság nagy részével: a vajdasági és a kárpátaljai magyarokkal.

7. Nyugati és északi határunk légiessé válása megkönnyíti a bűnözők mozgását, az illegális veszélyes hulladék-szállítmányok hazánkba érkezését, a műkincsek, valamint védett állat- és növényfajok kicsempészését, a külföldi vadászok törvényellenes tevékenységét.

8. Az Unió egy olyan torz, neoliberális értékrendet készül ránk erőszakolni, amely az eddigiéknél is jobban szétzilálja a társadalom szövetét.

Jó példát szolgáltatnak erre az elmúlt nyár Diák-szigeten történt eseményei: A homoszexuálisok olyan sátrat kívántak felállítani a rendezvények helyszínén, amellyel a szexuális élet általuk képviselt beteges válfaját szándékoztak népszerűsíteni. A területileg illetékes kerületi polgármester megtiltotta a sátor felállítását, az Unió budapesti képviselője azonban felülbírálta döntését (milyen jogon?), és ünnepélyesen megnyitotta azt.

*

Megfogalmazódik a kérdés: Ha ennyi gond, aggály merül fel a belépés kapcsán, akkor ki miért támogatja azt?

Az EU-adminisztráció és a tagállamok kormányai a mögöttük álló nemzetek fölötti vállalatok érdekeit kívánják szolgálni a kibővítés támogatásával, ily módon juttatva azokat olcsó munkaerőhöz és megnövekedett piachoz.

A hazai pártok, politikusok azért támogatják az EU-ba való belépésünket, mert fennmaradásuk, politikusi létük függ ettől. (Ellenkező esetben a média által gerjesztett és irányított hecckampány elsöpörné őket.)

Ezért folytatnak e rendkívül fontos, az ország jövőjét befolyásoló kérdésben korrekttájékoztató helyett egyoldalú kampányt a belépés mellett. Egyik fő szlogenjük, hogy „nincs élet az Európai Unión kívül”. Ehhez képest meglepő ténynek tűnhet, hogy a Föld két leggazdagabb országa – Svájc és Norvégia – történetesen európai, de egyik sem tagja az Európai Uniónak.

A média azért van EU-taggyá válásunk mellett, mert ugyanazok tartják kezükben, mint a tanszociális cégeket: a kör tehát bezárt!

Mi hát a teendő?

Tömegnyomással el kell érni, hogy a politikai pártok ne tudják visszavonni ígéretüket az EU-ba való belépésünk ügyében tavasszal tartandó üggyöntő népszavazást illetően, s ezen a népszavazáson nemet kell mondani erre az elhibázott tervre.

Ezt követően Európa és a világ többi országával egyenrangú félként együttműködve, értekeinkre támaszkodva és azokat megőrizve kell keresni hazánk boldogulását ezen a glóbuszon.

Zámbó Zoltán

A szerző gimnáziumi tanár.